

Værdi denne Portofrihed, indskrænket indenfor dens lovlige Grænser, har for hvert Embede for sig." Det mener jeg er en praktisk Vanskelighed, som maaske kunde løses ved et Regulativ, og under dette Regulativ, som jo Finansministeren kunde give, kunde der mulig ogsaa gives Regler for, hvorledes man under extraordinaire Forhold vilde godtgjøre udlagt Porto; thi den Contoirholdsgodtgjørelse, der gives vedkommende Embede, vil jo blive fastsat efter Normalaar, men man maa erindre, at under extraordinaire Omstændigheder kan der paaløbe meget betydelige Udgifter. Jeg skal blot henvise til nærværende Sommers Indfaldelse af Mandskab, til at der gives saadanne Love som den sidste Værnepligtslov, hvorved Forsendelser omkring i Landet af extraordinaire Indfaldelsesordrer indføres, Noget, man hidtil ikke har haft. Derved fordobles Forsendelsernes Antal — ikke Arbejdet paa Contoiret, thi at sende den Slags trykte Indfaldelser omkring, gjør ikke Arbejdet meget større; men da hvert Brev kræver Frigjørelse ved et Frimærke, medfører det betydeligt større Udgifter til Porto end i et Normalaar. Den næste Udtalelse i Udvalgets Betænkning er den, at der først maatte søges fastsat Regler for Frigjørelsen af eller Portoudlæggets Tilbagebetaling for saadanne Breve, som de Private eller Communerne maae sende til eller modtage fra de paagældende Myndigheder. Jeg skal derved tillade mig at henvise til Slutningsbestemmelsen i § 13, hvorefter Afsenderen jo skal betale det Beløb, som vedkommende Adressat ikke vil betale; derved antager jeg, at man vil blive staaende. Naar en Privatmand har gjort en Forespørgsel, anholdt om en Bevilling, kort sagt, gjort et Skridt overfor Statsmyndighederne, hvorpaa et Svar er nødvendigt, og han — vel vidende, hvad Svaret indeholder — nægter at modtage Brevet, antager jeg dog ikke, at man vil finde sig i, at Statskassen afholder Udgiften, og jeg antager derfor, at man maa give Statskassen Midler til at skaffe sig Dækning

for saadanne Beløb paa samme Maade som ved Sportler, der ikke indkomme, hvilke ere Gjenstand for Udpartning. Jeg veed nu ikke, om man vil gaae saa vidt at give de vedkommende Statsmyndigheder en saadan Ret, saa stærke Midler; men en Bestemmelse om extraordinair Tvang for dette Tilfælde anser jeg for nødvendig, og den maatte naturligtviis gives af Lovgivningsmagten og kunde ikke blive given ved Regulativ. Endnu er der et tredje Punkt, som det ærede Udvalg har fundet, at der ogsaa burde tages Bestemmelse om, idet det siger, at „det maa blive en væsentlig Gjenstand for Overveielse ved det nævnte Regulativs Fastsættelse at bestemme, paa hvilket Trin af en privat eller communal Sags Behandling denne overgaaer til at være en Statstjenesten vedkommende Sag". Det synes jo rimeligt at sige, at, naar en Sag af den Private er kommen over i Statens Hænder, ophører den at være privat Sag, saalænge der forhandles mellem Statens Myndigheder, indtil den atter vender tilbage til den Private; men Spørgsmaalet er ikke afgjort dermed. Jeg skal oplyse dette ved et Exempel. Naar en Mand, der har betalt Bygningsafgift, ophører med sin Næring og søger at blive fri for Skatten, saa gaaer denne Sag ind til Generaldirectoratet for Skattevæsenet gennem en Mængde Autoriteter. Der er imidlertid en Post, som man ønsker oplyst, f. Ex. hvilken Dato han har opgivet sin Næring, eller om hans Borgerstatus er bleven cæsureret for ham o. desl. Sagen vender da tilbage til ham, for at han kan give sin Erklæring, og det bliver altsaa et Spørgsmaal, om den under denne Venden tilbage til ham fra Administrationen, der ønsker en Erklæring af ham, maa betragtes som privat, eller om den maa stiges fremdeles at være i Administrationens Hænder, saa at den som offentlig Sag vandrer for Statens Regning fra Autoritet til Autoritet. Nogle af disse Punkter kunne afgjøres ved et Regulativ, andre forekomme mig aldeles nødvendigt